WESTERN INTERBELIC

COMOARA PIEILOR ROŞII

DE ALBERT BONNEAU

Mare roman de aventuri pentru tineret

ALBERT BONNEAU

COMOARA PIEILOR ROŞII

Nr. 3
PRIMA ETAPA

V.1.0

V.1.0

Editura EXCELSIOR

CAPITOLUL I
MISIUNEA LUI ZANDUM

Şeful indian se înclină, şi obrazul său căpătă imediat o expresie de blândeţe care de data aceasta nu era falsa.

Chipawii, ca toate pieile-roşii, iubesc copiii şi îi respecta. Ei consideră ca fiind copil, pe orice băiat care nu a păşit încă pe cărarea războiului sau care nu a doborât încă o fiară la vânătoare. Cât priveşte fetele, ele sunt considerate ca fiind copile, atâta vreme cât nu sunt măritate cu un războinic din trib.

La întrebarea, lui Celestin Lion, Kory-Kory răspunse:

— Nepoţii tăi, faţă-palidă, vor fi îngrijiţi ca propriii mei copii. Vor călători în căruţa lor după bunul lor plac. Sunt sigur că nu vor încerca să fugă. Aşa că nu vor fi legaţi. Când vânătorii mei vor pregăti vânatul pentru cină, bucăţile cele mai fragede vor fi puse la o parte pentru ei. O să vrei să-mi spui numele lor, faţă-palidă, pentru ca nu cumva spiritul nopţii să mă inspire, dându-le un nume care ar putea să le poarte ghinion?

Cunoscând bine credinţele sălbaticilor, Celestin Lion recunoscu toată sinceritatea exprimată în cuvintele lui Kory-Kory relativ la Lucia şi Pierre.

Aşa că bătrânul răspunse fără a ezita:

— Băiatul se numeşte Pierre, iar fata Lucia. Deoarece suntem toţi în puterea ta, îţi încredinţez aceşti copii. Cea mai mică suferinţă, cred că o şti, îţi va fi socotită însutit mai târziu, atunci când vei apărea în pragul Reginei Vânătoarei Eterne, îţi faţa Marelui Spirit, Manito…

Foarte grav, Kory-Kory se înclină. Apoi, dominând cu o privire circulară pe toţi războinicii grupaţi în spatele prizonierilor, întinse mâinile înainte, puse mâna dreaptă asupra capului lui Pierre şi mâna stângă asuprea Luciei şi pronunţă următoarele cuvinte:

— Războinici ai tribului Chipaw, acest băiat şi această fată sunt partea lui Kory-Kory.

Graţie acestor cuvinte, Pierre şi Lucia erau sacri pentru chipawi, chiar pentru cei mai cruzi dintre ei…

Dar lucrul acesta nu ridica primejdia care ameninţa pe Celestin Lion, pe Jack Flanders şi pe Vesuvio.

Ce vor deveni ei, când se vor afla în ascunzătoarea secretă a chipawilor?...

Marele şef al tribului Cree care îşi ascundea personalitatea sub numele de Zandum cunoştea perfect Canada, de la linia ferată a Canadian Pacificului până la marele lac al Urşilor.

Era un şef prea experimentat pe cărarea războiului pentru a se lăsa prins de o bandă de chipawi, chiar dacă aceştia ar fi fost călare şi el pe jos.

Folosindu-se de mai multe izvoare, pe care le întâlni în cale, îşi încurcă aşa de bine urmele, încât chipawii nu mai fură în stare să afle în ce direcţie a luat-o.

Economisind muniţiile, nu renunţă însă în vânătoare pentru ca să se poată hrăni.

Dormea o parte din zi, ascuns prin câte un tufiş.

Şi cum se făcea noaptea, până în zori, mergea cu pasul său rapid şi suplu al indienilor Cree, care sunt cei mai buni pedeştri din toată America de Nord.

Şase sute de kilometri în zbor de pasăre separa lacul Caribou de Fortul York, unde se află principalele birouri ale „Companiei de Trapperi şi Vânători de blănuri din baia Hudson”.

Dar cu ocolurile inevitabile, trebuie de socotit opt sute de kilometri.

Zandum făcu exact două zeci şi unu de zile pentru a acoperi distanţa aceasta.

Aducea cu el câteva blăni preţioase şi trei pepite de aur.

Le schimbă pentru mai mulţi dolari, cumpără doi cai şi după un repaus de patru zeci şi opt de ore se puse pe drum pentru a parcurge cei o mie opt sute cinci zeci de kilometri, care îl separa de Quebec.

Fu o călătorie – fără istoric – de două zeci şi trei de zile.

Şi în fine indianul, intră în vechiul Quebec care după Montreal este principalul oraş din Canada.

Rare ori Zandum, se oprise prin regiuni civilizate şi mai rar încă într-un oraş.

Dar o piele-roşie, nu se miră de nimic.

Cu un tact natural, se îmbrăcă la York, cu hainele obişnuite ale unui vânător de rasă albă.

Aşa că nu prea atrase atenţia asupra persoanei sale. Şi în modestul hotel în care trase, nu miră pe nimeni, când a doua zi, într-un talmeş-balmeş de cuvinte anglo franceze întrebă:

— Vreau să-l văd pe dl. Albany. Cunoaşteţi pe omul acesta şi puteţi să-mi arătaţi unde stă?

Albany era principalul notar din Quebec. Pe de altă parte nu era lucru rar, ca vânătorii, indienii şi chiar metişii, să aibă treabă

în biroul lui Albany care din anumite puncte de vedere, era notarul exclusiv ai Companiei din Baia Hudson.

În consecinţă, în modul cel mai natural din lume, marele şef Cree, venind din îndepărtate pustietăţi ale lacului Caribou, fu condus în biroul unuia dintre cei mai importanţi notari ai Americii.

Secretarului care-l primi, Zandum îi spuse pe un ton fără replică:

— Doresc să vorbesc d-lui Albany în persoană, şi nimănui altuia. Anunţă-l deci pe stăpânul d-tale că vin din partea lui Celestin Lion.

Cu toate hainele sale, cam vulgare, indianul avea o înfăţişare atât de măreaţă, încât secretarul se înclină respectuos şi dispăru pe una din uşile biroului.

Trei minute mai târziu, secretarul introducea cu cea mai mare grabă pe indian în cabinetul particular al lui Albany.

Acesta îl primi cu mare cordialitate şi poftindu-l să ia loc, zise:

— Vii din partea vechiului meu prieten Celestin Lion. Dar unde este el?

Impasibil, indianul răspuns liniştit:

— De patruzeci şi şapte ele ori soarele a răsărit de când, urmând ordinele sale formale, am trebuit să las pe fratele meu Celestin Lion între mâinile sângeroşilor chipawi. O fi murit la stâlpul de tortură? Trăieşte încă? Numai Marele Spirit o ştie. Nu am venit să discut un lucru pe care nu-l cunosc. Dar de la lacul Caribou, am mers pe urmele feţelor-palide pentru a-ţi remite acest tub de aramă, d-tale care eşti maestrul Albany din Quebec.

Notarul cunoştea bine pe indieni, chiar şi pe cei care, în secolul XX, rămaseră încă în afara limitelor geografice, intelectuale şi materiale ale civilizaţiei. El ştia că în faţa unui şef, cum părea să fie Zandum, nu trebuia să se pronunţe cuvinte inutile.

Stăpânindu-şi deci emoţia adâncă, care-l cuprinse, căci Celestin Lion era singurul său prieten din copilărie, bătrânul notar luă tubul pe care Zandum i-l dăduse, şi răsturnându-l pe biroul său, scoase din el un sul de hârtie.

Îl desfăşură; o altă foaie de hârtie, mai subţire alunecă din altele, care erau cusute împreună.

Notarul luă în mână această foaie, citi ceea ce era scris pe ea – şi de data aceasta nu mai putu să-şi ascundă emoţia pe care o resimţi la citirea acelui document. Ea fu chiar atât de violentă, încât ochii notarului se umplură de lacrimi.

Dar făcând un efort de voinţă îşi opri lacrimile, şterse cu un deget pe cele mai rebele şi întorcându-se spre Zandum, mereu nepăsător, pronunţă cu o voce, pe care încercă să o facă fermă.

— Fratele meu, marele şef Cree nu va ieşi din *wigwamul* meu până ce nu va împărţi cu mine masa şi pâinea ospitalităţii. După aceia, marele şef îmi va povesti, tot ceea ce i s-a întâmplat lui Celestin Lion şi celor doi nepoţi ai lui. De abia atunci devotatul Zandum, va putea zice, că a îndeplinit misiunea cu care a fost însărcinat, de prietenul său faţă palidă.

Cu demnitate, Zandum se înclină; şi cu o voce de data aceasta, mai caldă, răspunse:

— Fratele meu, maestrul Albany, a avut priviri şi a pronunţat cuvinte care au mers, drept la inima mea. Marele şef al indienilor Cree primeşte ospitalitatea Marelui Vrăjitor al Scrisului şi va povesti acestuia tot ce ştie despre Celestin Lion şi nepoţii lui.

Patru ore mai târziu, Zandum părăsea biroul lui Albany, care-l conduse în persoană până la hanul unde trase. Chiar în aceiaşi seară, pielea-roşie, părăsea Quebecul cu doi cai şi luă drumul pe unde venise. Misiunea lui fusese executată.

CAPITOLUL II
UN CAPĂT DE INTINERAR

Veţi înţelege acum, înlănţuirea de fapte, care a motivat plecarea lui Jean-Paul Leonec şi a lui Victor Raquet, a lui Luc Badoit şi a lui Antonin Roscos pentru eliberarea familiei Lion şi căutarea celebrei comori a pieilor-roşii.

Căutarea?

Da, căci iată cum s-au întâmplat lucrurile:

Cu lună mai târziu, după ce primise prin intermediul lui Zandum, documentele care se aflau în sulul de aramă pe care Celestin Lion i-l trimise, Albany notar din Quebec, expediase aceste documente, lui Chantin, notar din Paris.

Căci, în scrisoarea care însoţea documentele, Celestin Lion scria următoarele lui Albany:

„Dl. Chantin este notarul unuia din ginerii mei, industriaşul Leonec, care a luat de soţie pe una din cele trei fiice ale mele. Cea de a doua fiică s-a măritat de asemenea în Franţa cu dl. Marius Roscos, căpitan de cursă lungă în Marsilia. Dar în urma unor împrejurări, ce sunt inutile ca să le cunoşti, cele două fiice rămase în Franţa nu s-au cunoscut, aşa încât îşi ignorează rudenia.

În consecinţă, nepotul meu Jean-Paul Leonec nu ştie că este văr cu celălalt nepot al meu Antonin Roscos.

D. Chantin, va convoca pe de-o parte pe Jean-Paul Leonec, iar pe de altă parte pe Antonin Roscos. Şi fără ca să le spună rudenia care-i leagă între ei, îi va însărcina, totdeodată dacă părinţii lor le vor permite să constituie o echipă de tineri, care să vie în America, mai întâi pentru a elibera pe verii lor Pierre şi Lucia, a căror rudenie cu ei o ignoră, şi să mă salveze şi pe mine, dacă mai sunt în viaţă, şi pe urmă să se pună în posesia comorii, a cărui ascunzătoare este indicată precis în acest plan”.

Ori, Chantin primise documentele în chestiune, precum şi scrisoarea explicativă a d-lui Albany, dar documentele erau într-o stare mizerabilă, căci vaporul care le aduse, naufragiase; sacii poştali încărcaţi în şalupe de salvare fuseseră în parte incendiaţi încă de pe vapor, şi pe urmă udaţi de apa mării, aşa încât plicul trimis d-lui Chantin de către serviciul poştelor era pe jumătate distrus, iar planul era complect şters, şi aproape imposibil. De

descifrat.

Cât priveşte celelalte indicaţii aflate în documentul anexă, sau în testament, erau atât de vagi, încât aţi văzut, că tinerii noştri căutători aveau fiecare părerile lor personale, asupra locului unde se petrecuse drama.

Totuşi după ce studiase cu atenţie documentul, Jean-Paul Leonec şi Victor Raquet pe de-o parte şi Loc Badoit şi Antonio Roscos pe de altă parte, erau de părere că locul desemnat se afla undeva prin Canada sălbatecă, la picioarele unei regiuni îndepărtate din munţii Stâncoşi, la nord de districtul care este numit Columbia Britanică.

Şi acuma că toate evenimentele au fost dar explicate, să însoţim pe Jean-Paul şi pe Victor de o parte, Luc şi Antonio pe de altă parte şi să urmărim atenţi formidabilul lor meci.

Am lăsat pe Jean-Paul Leonec călătorind de la Paris spre Brest într-un tren rapid.

Luc Badoit şi Antonim Roscos nu se luară la întrecere cu trenul, fiindcă nu ştiau că în el se află rivalul lor; ei aveau drept scop să ajungă la Brest cât mai repede.

Dar Luc nu ştia că Victor Raquet, zis Totor le descoperise planul.

Acesta nu avu nevoie să-şi cumpere o motocicletă pentru a ajunge la Brest, deoarece călătorise, agăţat de spatele automobilului.

După ce se asigură, că, cei doi cercetaşi, adăpostiră maşina într-un garaj, se îndreptă, spre hotelul unde trase prietenul său.

Nerăbdător, Jean-Paul Leonec îl aştepta.

— Ei bine? întrebă bretonul.

— Un moment!… răspunse Victor, priveşte-mă mai întâi! Am nevoie de o baie şi de un duş!…

— Vino, Totor!..

Şi Jean-Paul deschizând o uşă, introduse pe prietenul său în camera de baie.

Îi ajută să se dezbrace, îl săpuni, îl fricţionă. Făcu tot ce era în stare, ca să-i dea o mână de ajutor.

După ce îl spălă şi îl îmbrăcă cu lenjerie şi haine noi, Jean-Paul îl întrebă:

— Cred că ţi-e foame şi ţi-e sete?

— Mai întrebi, încă?

— Ei bine, să mergem, să mâncăm, şi după ce vei termina, îmi vei spune ce ai aflat

— Oh! Nu-i nevoie să aşteptăm până atunci, zise Victor.

În timp ce luară masa, Totor povesti lui Paul, toată escapada lui.

— Aşa dar, termină Jean-Paul sunt şi ei la Brest... Fără nici o îndoială, ai avut dreptate Totor; ci sunt de aceiaşi părere cu noi şi vor căuta să ajungă cât mai repede în Munţii Stâncoşi din Canada.

Noi de asemenea! Puţin ne pasă acuma ce mijloace vor întrebuinţa. Din cauza imenselor dificultăţi care se prezintă la cumpărarea unui avion, Luc şi Antonin nu se vor putea servi de acest mijloc de transport...

— Păi bine, în cazul acesta nici noi nu vom putea! exclamă Victor Raquet.

— Nu, nici noi nu putem!... Ascultă-mă şi vei înţelege. Cum am ajuns aici, am telefonat la directorul aerodromului civil despre care ţi-am vorbit. Acest director e un prieten al tatălui meu; el mi-a spus că societatea aerodromului hotărâse să nu pună în vânzare avioanele, până ce nu se vor face toate probele oficiale. Contra acestei decizii nu se poate face nimic. Dacă Luc şi Antonin au avut ideea să se servească de un aeroplan, vor suferi acelaşi refuz ca şi noi...

— Atuncea? întrebă Totor, nerăbdător. Cum vom ajunge în Canada?

— Am aranjat, totul, răspunse liniştit Paul Leonec. De cum am aflat lucrul acesta, am telefonat Societăţii de Turism şi Sporturi nautice şi am închiriat o barcă-automobil de curse care face optzeci de kilometri pe oră. Se lucrează la amenajarea ei. Mecanicul şi pilotul sunt deja pe bord. Imediat după ce vom mânca, ne vom lua valizele şi ne vom duce la îmbarcare. Dacă totul e în regulă, vom ajunge la Liverpool tocmai la timp pentru a prinde pachebotul transatlantic care este cel mai rapid mijloc de transport maritim între Europa şi America de Nord.

— Bravo! exclamă Victor Raquet, entuziasmat.

Dar adăugă imediat:

— Şi după aceia?

— După aceia, e din ce în ce mai simplu. Pachebotul ne va transporta până la Quebec; de acolo vom lua imediat unul din rapidele Canadian Pacific; şi în cel mai scurt timp, ne va duce la Calzary care este o staţie de cale ferată la picioarele munţilor Stâncoşi, în districtul canadian numit Alberta. Calzary este un orăşel important; vom găsi acolo toate mijloacele ca să constituim cu ajutorul unui ghid o expediţie de ajutor; aşa că nu vom avea altceva de făcut, decât să explorăm văile munţilor

Stâncoşi, îndreptându-ne spre Nord şi informându-ne pe cât ne va fi posibil, pe la indieni şi căutători de aur, în fine la toată lumea pe care o vom întâlni, informaţii care sper ne vor pune pe urma indienilor care au luat prizonieri pe familia Lion.

— Bine, bine, dar de comoara indienilor ai uitat complect…

— Nu, nu am uitat, răspunse Paul Leonec, dar mai întâi vom elibera pe prizonieri şi pe urmă ne vom ocupa de comoară, şi ne vom ocupa cu atât mai uşor cu cât vom elibera mai repede pe Pierre şi Lucia deoarece ei, ne vor da desigur informaţi. Mi preţioase, relativ la locul unde se află comoara.

— Ai dreptate, exclamă Totor şi sper că toate vor merge strună.

— Aşa că să terminăm mai bine masa, zise Paul Leonec şi să ne grăbim, ca să ajungem mai repede pe bordul bărcii-automobil.

CAPITOLUL III
O ÎNTÂLNIRE INEVITABILĂ

În timp ce într-o cameră, apoi într-un restaurant al unui hotel, Jean-Paul şi Victor se sfătuiau despre ce aveau de făcut, să vedem ce făceau rivalii lor Luc Badoit şi Antonin Roscos.

După ce lăsară automobilul într-un garaj, Luc şi Antonin îşi luară micul lor bagaj şi se îndreptară în spre un hotel ca să se odihnească puţin.

Încă din Paris, cei doi prieteni, stabiliră planul de călătorie care trebuia să-i ducă în munţii Stâncoşi din Canada.

Şi ei se gândiseră să cumpere sau să închirieze un avion.

Aşa că mâncară repede, după car e îşi schimbară hainele şi lenjeria.

Apoi se duseră împreună la sediul societăţii aerodromului civil.

Dar acolo, primiră acelaşi, răspuns, ca şi Paul Leonec.

— Mii de bombe! exclamă Roscos. Ce e de făcut?

Şi aceiaşi idee, care germinase în capul lui Jean-Paul Leonec, trecu şi prin capul lui Roscos: va ajunge la Liverpool prin cel mai rapid mijloc de locomoţie pentru ca să apuce pachebotul pentru Quebec.

Luc aprobă imediat şi sărind într-un taxi, cei doi tineri se îndreptară spre port, chiar în sediul Companiei de Turism şi sporturi nautice, care le fu indicată chiar de un funcţionar de pe aerodrom.

— Hm! curios lucru, le zise angajatul companiei nautice, când fură introduşi în birou.

— Ce este curios? întrebă Antonin.

— Nu sunt nici zece minute, de când am primit prin telefon, comanda unei bărci-automobil, cu un pilot şi cu un mecanic, pentru a face o călătorie de la Brest la Liverpool.

— Ce face! exclamă Luc.

— Mii de bombe! mormăi Roscos sunt sigur că Jean-Paul şi Totor au aceiaşi idee ca şi noi.

Mai fin, Luc Badoit, murmură:

— Cum noi sosim zece minute după ei, am putea spune că noi am avut aceiaşi idee ca şi ei.

— Nu importă! Principalul e să părăsim noi primii portul. Hei, domnule, cât timp durează, până ce barca noastră va fi gata,

inclusiv mecanicul şi pilotul?

— O jumătate de ceas, răspunse funcţionarul amuzat.

— Drace, cam mult! Nu o putem căpăta mai repede plătind ceva mai mult?

— Nu, nu se poate! Dar dacă vreţi să vă duceţi imediat pe bord, poate că veţi putea reuşi ca să-l faceţi pe mecanic să se grăbească.

— S-a făcut, zise Luc.

Formalităţile de locaţiune şi de plată fură repede făcute.

— Ne-a costat cam scump! zise Antonin… dar în fine numai să câştigăm!… Ceea ce ar trebui e ca Jean Paul şi Totor să ajungă la Liverpool după plecarea pachebotului pentru Quebec.

— Ei, dar lucrul acesta, zise Luc, nu-l putem face noi. În mod loial, nu trebuie să facem nimic, împotriva rivalilor noştri, ar fi nesportiv.

— Ai dreptate, zise Antonin.

Luându-şi la revedere, de la funcţionarul companiei, ieşiră din birou. Luară iarăşi un taxi şi câteva minute mai târziu, erau pe cheiul indicat, de-a lungul căruia se aliniau vreo jumătate duzină de bărci-automobile de curse.

Toate aveau aproape aceiaşi formă, dar difereau prin lungime.

Luc şi Antonin erau aşteptaţi de mecanicul şi pilotul celei ce purta numărul 17-B.

Aceşti doi oameni se aflau în permanenţă în timpul zilei, într-un pavilion, care se afla pe chei şi care aparţinea companiei nautice.

Telefonul îi înştiinţase şi lucrau deja ca să pună pe 17-B în stare să înfrunte marea.

Antonin Roscos se anunţă în felul său vesel.

— Hei! Mii de bombe! Domnilor, noi suntem, Luc Badoit şi Antonin Roscos, locatarii lui 17-B, pentru destinaţia Liverpool.

Mecanicul şi pilotul, deşi încă tineri, se pronunţară.

— La ordinele dumneavoastră, domnilor, vă puteţi îmbarca, plecăm peste câteva minute… Nu aveţi alte bagaje?

Luc şi Antonio aveau fiecare în mână, un mic pachet învelit într-o pătară şi legat cu o curea.

— Nu, răspunse Luc, dar mai avem şi impermeabilele noastre. Se pregăteau să se îmbarce, când deodată Luc scoase o exclamaţie.

— Oh! Iată-i!

— Cine? întrebă Antonin, întorcându-se repede.

Luc nu trebui să-i răspundă.

Pe cheiul digului, înaintau cu un pas repede Jean-Paul Leonec şi Victor Raquet.

Nici aceştia nu fură prea miraţi când îi văzură pe Luc Badoit şi Antonio Roscos.

Ei se aşteptau de altfel la această întâlnire; deoarece nu aveau posibilitatea ca să întrebuinţeze aeroplanul, acesta era mijlocul cel mai rapid ca să se ajungă în Liverpool.

Jean Paul Leonec nu ezită mult.

Se arătă a fi un concurent sincer.

Luând pachetul din mână, înainta cu mâinile întinse spre Luc şi Antonin, zicând:

— Care va să zică, şmecherilor nu mai plecaţi spre Africa? Mi se pare că o să avem acelaşi drum şi vom întrebuinţa acelaşi mijloc de locomoţie, îşi strânseră mâinile şi Victor exclamă:

— De data aceasta, vom asista la un meci de viteză. Între două bărci de curse.

— Da, zise Luc; e vorba să ajungem la Liverpool la timp pentru a lua primul pachebotul spre Quebec.

— Dar după aceia, ce veţi face voi?

— Ei bine! răspunse Luc Badoit grav. De ce să ne mai ascundem? Prima noastră ţintă este oraşul Calzary, în districtul Alberta

— Ei bine! dragii mei prieteni, zise Jean Paul, ţinta noastră este exact aceiaşi… Şi după cum vezi, bunul meu Antonin, nu ţi-a servit nimic ca să faci pe şmecherul cu noi. Pot să-ţi spun acum tot, ce ai făcut de când ai plecat din Paris, deoarece Totor a fost tot timpul pe urmele voastre.

Dar deodată, Antonin Roscos, avu din nou simţul realităţii şi exclamă:

— Luc! D-zeule! Noi trăncănim aici şi minutele zboară… Să ne îmbarcăm şi să o ştergem!

— Ai dreptate, zise Jean-Paul întorcându-se spre Victor. Barca noastră este; numărul 19-C, şi trebuie să fie prin apropiere!

Cei patru băieţi strigară:

— În fugă. În fugă.

Şi se separară pe chei.

Luc şi Antonin săriră imediat în 17-B; Jean Paul şi Victor porniră în căutarea lui 19-C.

Căutare scurtă, de altfel. Nu făcură nici douăzeci de paşi pe chei, când fură opriţi de gesturile a patru braţe.

Aceste braţe aparţineau celor doi oameni, care şedeau în picioare în spatele unei bărci-automobil, iar unul din ei pronunţă:

— Domnule Leonec, am auzit totul, motorul e în mers, ancora e ridicată, nu mai trebuie decât să accelerez pentru a pleca... Vă îmbarcaţi?

— Te cred, răspunseră împreună Jean Paul şi Victor.

Şi săriră în barcă, care porni imediat.

CAPITOLUL IV
CURSA NAUTICĂ

Pilotul şi mecanicul ui 17-B, oricât de iuţi ar fi fost, nu reuşiră să pună în mers imediat barca, deoarece fuseseră avertizaţi cu zece minute mai târziu decât pilotul lui 19-C.

Totuşi, cum 19-C aştepta de mai multe minute, 17-B care nu aştepta se depărta de chei cu două minute mai târziu, decât 19-C.

Cu toate acestea, cele două minute de avans, erau un mare avantaj pentru barca lui Jean Paul Leonec şi Victor Raquet.

Dar, nenorocire pentru ei, ieşirea din bazinul portului era în acel moment foarte dificilă din cauza manevrei unui pachebot uriaş, tras de remorcher,

19-C trebui să încetinească pentru a se strecura între pachebot, remorchere şi alte îmbarcaţiuni.

Aşa că fu ajuns de 17-B.

— Hei! Bună-ziua, cum merge, Jeane?

Victor răspunse rivalului său.

— Totul e în regulă, şmechere!...

Dar imediat cei patru tineri deveniră gravi, deoarece obstacolul fusese trecut şi se aflau în plină radă, zburând spre ieşirea portului.

Atâta vreme, cât această trecere nu era făcută, cei doi pur-sânge nautici nu puteau să-şi dea tot efortul.

Într-adevăr la acea oră, rada şi trecătoare ei erau brăzdate de numeroase vapoare, aşa că cele două bărci rivale, trebuiră să-şi modereze viteza.

Cele două bărci erau cam de acelaşi tonaj şi motoarele lor, aveau acelaşi număr de cai putere.

Lucrul acesta îl observase toţi patru. Între timp Luc Badoit, zise tovarăşului său.

— Dragă Antonin, vom putea ajunge primii la Liverpool, numai dacă pilotul şi mecanicul nostru au calităţi superioare, celor de pe 19-C căci cele două bărci sunt la fel.

— Ei bine! zise Antonin. Să sperăm că oamenii noştri sunt mai buni decât ai lor.

Atât în prima barcă cât şi cealaltă, cei patru tineri erau aşezaţi pe o banchetă foarte joasă, încât numai capetele le depăşeau

marginea.

Din fericire oceanul, în ziua aceia era oarecum calm, cerul limpede şi vântul foarte uşor.

De la Brest la Liverpool sunt aproape şapte sute cincizeci de kilometri, sau aproape patru sute de mile marine.

Cum bărcile automobil, aveau o viteză maximă de optzeci de kilometri pe oră, trebuiau deci opt ore pentru traversare, dacă nu se întâmpla nimic.

Bineînţeles, ambele echipe se informară dinainte de ziua şi ora plecării, celui mai apropiat vapor pentru Quebec.

Dacă preferaseră un pachebot englez, în locul unui francez, lucru-l acesta se datora împrejurării că cel din Liverpool pleca cu 24 de ore mai devreme şi era mai rapid.

— Mii de bombe! zise Antonin după un sfert de oră de navigaţie făcute. Cred că piloţii şi mecanicul concurenţilor noştri sunt tot atât de buni ca şi ai noştri.

— Şi eu o cred, zise Luc.

Într-adevăr cele două bărci-automobil înaintau în aceiaşi linie de front.

Ele se aflau distanţate una de alta la vreo trei sute de metri.

Totuşi nu se putea afirma că plecate împreuna din Brest vor ajunge tot împreună la Liverpool.

Mecanicul şi pilotul fiecare la locul său, constatară că motoarele se aflau în plin regim şi că nu puteau merge mai repede.

Ori, viteza căpătată, ere aceiaşi pentru fiecare barcă-automobil.

Motoarele produceau un zgomot asurzitor la care se amesteca pentru a-l face parcă mai puternic, urletul valurilor spintecate de prora ascuţită a bărcilor.

Trecu în felul acesta o oră.

Toţi se gândeau că vor ajunge la timp pentru a apuca pachebotul şi că această cursă nu va avea nici o influenţă asupra rezultatului meciului.

Cei patru tineri începură să găsească călătoria cam monotonă.

Se mai scurse încă trei-patru ore.

Mecanicul şi pilotul fiecărei bărci avuse grijă să ia provizii aşa că se putea mânca şi bea.

Motoarele mergeau regulat, oceanul era calm şi în scurt timp soarele apuse, apărând pe cer o lună superbă.

Recunoscură deja mai multe faruri de pe coasta engleză; intrară în canalul Sf. Gheorghe care separă Anglia de coasta sud-

est a Irlandei.

Atunci, nu mai aveau decât se înconjoare, peninsula Anglesea şi ajungeau la Liverpool.

După două ore, recunoscură farul de la Holyhead, cele două bărci ocoliră, puţin peninsula şi îşi continuară mai departe drumul.

În momentul acela se produse primul grav incident.

CAPITOLUL V
PANA FATALĂ

Zgomotul regulat şi constant al celor două motoare fu întrerupt în intensitatea lor normală.

Deodată, nu mai rămase decât un singur motor care îşi continuă zgomotul regulat. Celălalt motor, căpătă rateuri; cu alte cuvinte nu mergea cum trebuie. Imediat de altfel viteza bărcii-automobil fu diminuată, încât cealaltă barcă îi luă înainte.

Cine era, ghinionistul? Era 17-B, în care se afla Luc Badoit şi Antonin Roscos.

Va puteţi închipui necazul celor doi tineri, cum îşi smulgeau părul din cap.

Dar cu asemenea gesturi nu se repară un motor. Totuşi mecanicul nu îşi pierdu sângele rece şi verifică imediat motorul.

— Mii de bombe! zise Antonin. Ce dracu are? De ce ne-am oprit?

Căci bine înţeles, trebuiră să oprească motorul. Mecanicul nu răspunse, imediat la această întrebare. Aplecat asupra enormului motor, cercetă mai întâi bujiile şi constată că fiecare erau intacte.

După acest examen, cercetă carburatorul şi acolo de abia descoperi stricăciunea.

— Ce tot zăboviţi? Ce sa întâmplă? întrebă Antonin nervos.

— Mai nimica! răspunse Luc în timp ce mecanicul deşuruba carburatorul.

— A intrat probabil vreo impuritate în benzină şi s-a astupat desigur ţeava de la carburator…

— Va dura mult reparaţia?

— Nu ştiu, sper că mecanicul nu va zăbovi mult.

Dar oricât de repede lucra mecanicul, nu mai puteau întrece pe 19-C.

Acesta dispăruse deja în noapte, gonind cu toată viteza spre Liverpool.

Cum Antonin continuă să gesticuleze furios, Luc îl calma cu câteva cuvinte liniştitoare.

— Nu fi aşa necăjit! La urma urmei, sosirea noastră la Liverpool; nu are mare importanţă, decât pentru plecarea pachebotului. Ori acest pachebot nu ridică ancora, decât mâine

dimineaţă la ora cinci. Avem deci mai multe ore până atunci. Nici nu avem nevoie de atâta ca să reparăm motorul şi să ajungem la timp. Jean Paul şi Victor va ajunge înaintea noastră, bineînţeles, dar cu aceasta nu voi avea decât o satisfacţie de amor propriu. În realitate, nu vor câştiga nimic, dacă ajungem la timp, la rândul nostru, pentru ca să putem prinde vaporul.

Aceste cuvinte, fură aprobate şi de pilot; iar mecanicul exclamă entuziasmat:

— Foarte bine, tinere, foarte bine! Iată cum trebuiesc văzute lucrurile. În special, fără pesimism.

— Ei! Mi de bombe!! Nici eu nu sunt pesimist, exclamă Roscos, din contra eu sunt acela, care văd întotdeauna lucrurile în roz. Da orişicât, aşi fi fost mulţumit să fi câştigat noi cursa Brest-Liverpool; cred că ar fi fost un început bun, pentru urmarea şi sfârşitul meciului.

— Aiurea! zise Luc nepăsător, am pierdut nu-i vorbă de data aceasta partida, dar o vom câştiga altădată. Principalul este să ajungem la munţii Stâncoşi din Canada înainte, sau odată cu Jean Paul şi Victor.

Asociaţia dintre cei doi băieţi, era perfectă, tocmai prin acea diferenţă de caracter.

Primul, Antonin, era iute, nerăbdător, curajos până la temeritate, entuziast, iar totdeauna plin de acţiune, gata să intervină în orice împrejurare pentru a decide victoria.

Celălalt, Luc Badoit, era calm, cu o ardoare temperată de prudenţă şi foarte chibzuit.

Dacă s-ar fi examinat lucrurile cu mai multă precizie, echipa Antonin Roscos-Luc Badoit avea o oarecare superioritate morală asupra echipei adverse.

De ce?

Pentru că diferenţa fericită de umor, şi optimism care se afla în grupul primilor doi băieţi, nu exista în crupul celorlalţi băieţi.

Însfârşit, pana de motor, fu reparată după aproape o jumătate de ceas.

— Mii de bombe, zise Antonin, când motorul fu pus în mers de mecanic, în această jumătate de ceas, 19-C a câştigat, ce puţin patruzeci de kilometri asupra noastră.

— Ce importanţă are?… reluă Luc, dându-i un pumn prietenesc în spate! Principalul e că vom sosi la timp la Liverpool.

— Să speram!… zise Antonin.

Dar ghinionul, vru ca motorul să se strice din nou.

17-B îşi reluase viteza şi înainta de vreun sfert de ceas când

iar se produse rateuri la motor.

De data aceasta Antonin nu mai zise nimic.

Era resemnat şi nu mai voia să-şi exprime gândurile. Între timp mecanicul se înfuriase.

— Drace, zise el nu mai înţeleg nimic, am filtrat doar eu benzina, şi am curăţat perfect carburatorul la plecare.

Pilotul murmură:

— Probabil că pe fundul rezervorului se află o impuritate care curge odată cu carburantul. Explicaţia era probabil justă, dar nu ajută la nimic.

De data aceasta, sub ochii din ce în ce mai dezolaţi, ai lui Antonin, şi sub privirea atentă a lui Luc Badoit, care de altfel îl ajută, mecanicul fu nevoit sa demonteze toată, ţevăria care lega rezervorul de carburator.

Când termină, trecuse aproape o oră; trebuise însă ca Luc şi Antonin să apuce lopeţile de ajutor, pentru a combate deriva cauzată de valuri şi vânt, derivă care nu ar fi întârziat să arunce barca pe stâncile coastei.

În fine, reuşiră să pornească.

Dar, prin unul din a cele fenomene misterioase, cunoscute de toţi aceia, care au condus vreodată un motor cu explozie, motorul lui 17-B nu mai avea calităţile sale obişnuite.

Era încet, greoi şi se gripa mereu.

— Mii de bombe! exclamă din nou Antonin, de data aceasta nu mai ajungem la Liverpool, pentru a prinde pachebotul.

Luc Badoit, desfăcu o hartă, o consultă, făcu mai multe calcule şi avu o conversaţie animată cu pilotul, apoi rămase tăcut cinci minute, gândindu-se, cu sprâncenele încruntate.

În fine, pronunţă.

— Antonin, din nefericire ai dreptate, lucrul e sigur de data aceasta. Chiar dacă motorul îşi va recăpăta ardoarea sa normală tot nu vom putea ajunge la timp la Liverpool.

În momentul acela se produse o adevărată lovitură de teatru.

Antonin Roscos se ridică, în ardoarea sa, dădu un pumn formidabil pe umărul lui Lac şi exclamă:

— Îmi este egal, acuma, mii de bombe! Îmi este indiferent. Liverpool! Nici nu vom merge la Liverpool! Nici nu cunoşteam Liverpool! Puţin îmi pasă de Liverpool.

Şi începu să râdă cu hohote.

Pilotul şi mecanicul care nu-i cunoşteau apucăturile, crezură, că a înnebunit.

Dar Luc Badoit rămase liniştit.

Ştia bine, ca atunci când îi apucau aiurelile, însemna că avea o idee.

Ce idee? Fără îndoială originală, îndrăzneaţă şi practică.

Luc îi zise liniştit.

— Te ascult stimabile Antonin. Ce te face să urăşti aşa dintr-o dată Liverpool.

Atunci Antonin, râzând bine dispus, exclamă.

— Pachebotul, la naiba! Nu vom merge să-l luăm din port, nu! Ci îl vom lua din mers… Hei, pilot, ia informează-mă puţin. Ieşind din Liverpool încotro o apucă pentru a înconjura Irlanda, pe la Nord sau pe la Sud?

Pilotul răspunse:

— Spre Nord.

— Şi cunoşti drumul care-l urmează? Dacă trece prin dreapta sau prin stânga insulei Man, care se află, tocmai în mijlocul mării Irlandei?

— La stânga, răspunse pilotul.

— Ei bine, nici o ezitare, îndreptaţi imediat vaporaşul spre Nord, ca să ne aflăm în drumul pachebotului. Când va trece, vom lansa strigăte de ajutor; atunci, se vor opri, şi ne vom putea îmbarca. Voi, pilotul şi mecanicul, împreună cu rabla voastră, imediat ce vom fi pe puntea pachebotului vă veţi îndrepta şontâc-şontâc spre Liverpool. Veţi umple din nou rezervoarele şi pe urnă vă veţi întoarce la Brest. Iar noi, noi vom fi pe pachebot! … S-a înţeles?

— Desigur, că am înţeles! zise pilotul în timp ce mecanicul răzând, aplaudă strigând:

— Bravo!

Cât priveşte Luc Badoit, înconjură gâtul lui Antonin cu braţul stâng, şi-l sărută frăţeşte pe obraz.

CAPITOLUL VI
NAUFRAGIUL

Cu şi cum providenţa ar fi vrut să recompenseze pe Antonin Roscos de ideea sa, funcţionarea motorului se îmbunătăţi încetul cu încetul aşa încât după o jumătate de oră, 17-B gonea cu viteza maximă.

— E neplăcut să gonim, aşa repede, zise Antonin. Nu trebuie să ne terminăm benzina, înainte ca să descoperim pachebotul; iar ca să-l putem opri, trebuie să ne aflăm lângă el. Cred că nu ar fi deloc nostim să vedem cum trece vaporul şi să nu-l putem ajunge.

— Ai dreptate! zise Luc.

Mecanicul şi pilotul nu putură decât să asculte.

Ceea ce şi făcură.

În scurt timp se făcu ziua, dar vântul se înteţise şi marea începuse să devină agitată. Din cauza curenţilor marini şi aerieni, care circulă între Irlanda şi Anglia, marea Irlandei e de multe ori foarte capricioasă.

Pentru o barcă, de tipul lui 17-B, nu există o mare mai periculoasă ca aceasta. De valuri mari şi regulate nu avea să se teamă, dar cele mici şi neregulate pot da unei ambarcaţiuni fragile înclinări dezagreabile, care pot deveni şi periculoase.

— Drace! exclamă Antonin. Gluma se îngroaşă. Un naufragiu ne-ar mai lipsi acum.

— Nu mi-i teamă de acest lucru, zise pilotul încrezător, îl cunosc bine pe 17-b, a trecut şi prin mai rele împrejurări, decât cele actuale.

— În orice caz, sper că nu o să întârziem mult până ce o să dăm de pachebot.

În scurt timp această speranţă deveni generală deoarece vântul începuse să bată cu putere, cerul se acoperea cu nori plumburii, care acoperea încetul ci încetul tot orizontul.

Între timp şi marea devenise furioasă, iar creştetele valurilor se spărgeau cu putere de mica ambarcaţiune.

17-B îşi reduse simţitor viteza, aceasta ca măsură de precauţie pentru ca să nu intre prea multă apă în ea.

Antonin şi Luc fură chiar nevoiţi sa apuce găleţile de pânză şi să golească apa din barcă, care le ajungea până la glezne.

Bineînţeles, amândoi îşi îmbrăcaseră impermeabilele, dar împotriva valurilor furioase ele erau insuficiente ca să-i apere de umezeală căci într-o asemenea împrejurare trebuie impermeabile marinăreşti.

Pilotul şi mecanicul aveau asemenea haine pe bord, aşa că le oferiră imediat băieţilor.

Dar Antonin protestă:

— Nu! Nu! Noi putem să fim udaţi, doar nu suntem găini plouate! Hei! Nu-i aşa Luc?

Lac zâmbi în silă şi răspunse:

— Desigur!

Degeaba insistară pilotul şi mecanicul, cei doi tineri nu voiră în ruptul capului să-i priveze de hainele lor cernite.

Douăzeci de minute mai târziu cerul şi marea deveni atât de înspăimântătoare, încât cei doi cercetaşi începură cu adevărat să se teamă.

Antonin, fiind din Marsilia, mai era obişnuit cu marea, căci de mai multe ori făcuse mici excursii cu barca, pană la castelul de If; şi în fine luase parte la numeroase partide la pescuitul lacherdei care durase chiar şi şapte zile.

Aşa că oarecum, marea era ceva obişnuit pentru el

Dar nu acelaşi lucru era şi cu Luc Badoit, care nu era obişnuit, cu marea, deoarece în materie de călătorii nu se plimbase decât pe Sena

Din fericire însă, avea un stomac solid. De acest rău de mare se temea, mai mult decât ori şi ce.

Anton; în îi zise:

— Linişteşte-te, Luc. Numai dacă vine vreo furtună ai să suferi puţin de rău de mare, deocamdată văd că rezişti bine.

Ori, se întâmplă că furtuna veni atât de violentă, încât ai fi crezut că e un ciclon.

— Mii de bombe! exclamă Antonin. Nu mai e vorba acum să ajungem pachebotul ci să căutăm să nu ne scufundăm, şi dacă ne scufundăm să rămânem cât mai mult la suprafaţă… Aşa că să ne punem centurile de salvare.

Ca toate bărcile-automobil ale companiei nautice de Sporturi şi Turism din Brest. 17-B avea într-un cufăr o jumătate duzină de centuri care se umflau cu aer repede şi practic.

Antonin Roscos, Luc Badoit, mecanicul şi pilotul se ajutară de bine de rău pentru a le scoate a le umfla şi a şi le îmbrăca.

— Aşa, de bine de rău, suntem siguri că nu ne vom scufunda imediat.

Cercetaşul marsiliez, arată imediat că în aceste împrejurări primejdioase, putea să dea dovadă de cel mai mare sânge rece

Între timp tangajul şi raliul deveniră atât de dezordonate şi atât de violente, încât Luc nu mai putu rezista.

Antonin îl auzi gemând, şi îl văzu cum scapă găleata din mână.

— Ei, puştiule! Ce ai? Săracul de tine! Aşteaptă că te îngrijesc imediat!

Cuvântul era eroic.

Să îngrijeşti pe cineva în astfel de împrejurări, în acea barcă, fără nici un confort şi în care de abia te puteai ţine, era ceva.

Bineînţeles mijloacele nu erau comode şi nici numeroase.

Antonin uză de farmacia lui portativă pe care o luase cu el.

Luă două comprimate de eter, i le dădu lui Luc să le înghită şi îi ordonă să rămâie nemişcat, pe cât îi va fi posibil în spatele bărcii. Îi interzise să mai lucreze şi îi zise:

— Răul de mare, e groaznic şi dureros, dar la urma urmei nu e aşa grav Acuma că ai dat afară totul nu vei mai avea decât câteva crampe la stomac, pe care de altfel eterul ţi le va calma.

— Dar totuşi mai am putere, ca să mânuiesc găleata, zise celălalt, cu o vece slabă.

— Putere! Îţi arde de glume, nu vezi că de abia poţi vorbi.

Şi Antonin începu să golească singur apa cane se infiltra în vaporaş.

De partea lor, mecanicul şi pilotul erau şi ei neliniştiţi, şi cu atenţia încordată la mecanismul motorului.

Până în prezent 17-B suportase bine marea, şi opusese furtunii calităţi nautice admirabile.

Dar deodată, o răbufnire de vânt, groaznică frământă valurile în aşa fel, încât barca automobil fu prinsă ca într-o trombă şi în momentul următor, în ţipetele ocupanţilor se scufunda.

Motorul ei, o făcea prea grea ca să poată rezista vârtejului irezistibil care o cuprinse

Desigur, constructorii au avut grijă să înfrumuseţeze vaporaşul cu compartimente capitonate, dar asaltul valurilor furioase, desfăcuse niturile şi astfel apa se infiltrare în ele.

Nu fu nevoie de mult timp ca aceste infiltraţii să mărească greutatea specifică a bărcii, într-atâta încât acesta fu superior greutăţii apei, deplasate de volumul său.

Şi atunci se întâmplă, ceea ce fatal trebuia să se întâmple, 17-B se scufundă imediat cu coada în aer, şi se afundă în adâncuri, ca şi cum ar fi fost atrasă de o forţă irezistibilă.

Pe valurile furioase şi spumegătoare nu rămase decât Antonin

Roscos, Luc Badoit care se ţineau de mână, şi nu departe de ei mecanicul şi pilotul susţinuţi la suprafaţă de centurile lor de salvare, umflate cu aer

Profitând de o clipă de linişte, Antonin Roscos ţipă cât putu de tare:

— Ohe! Ohe! Să nu ne separăm, înotaţi spre noi!

— Ohe! Ohe! răspunseră cei doi.

De o parte şi de alta se făcură eforturi necesare şi cum Antonin avuse prezenţa de spirit ca să apuce în ultimul moment lassoul său de cercetaş putu să arunce frânghia care fu apucată de cei patru naufragiaţi, ce şi-o legară la brâu.

Şi pe urmă, plimbaţi pe valuri, ca nişte epave, încercând din când în când să se îndrepte înotând, dar orişicum rămânând unul lângă altul, cei doi tineri şi cei doi oameni aşteptară ca să se îndeplinească voinţa misterioasă a Providenţei.

Această voinţă se manifestă aproape imediat prin apariţia neaşteptată între doua valuri uriaşe, a unei forme care la prima vedere părea fantastică.

Această forma domină valurile cu masa ei impunătoare.

Antonin Roscos, fu primul care îşi dădu seama ce este.

— Ohe, ohe! strigă el. Pachebotul! Pachebotul!

Era oare într-adevăr pachebotul plecat din Liverpool pentru Quebec?

Era oare un transatlantic?

Puţin importă! În realitate, în acel moment nu era vorba pentru cei patru naufragiaţi decât să fie descoperiţi de un pachebot şi să fie salvaţi.

Cum să facă? Nu puteau să faci semnale decât cu ajutorul braţelor sau agitând fularele şi batistele, adică cârpe ude, a căror culoare s-ar fi confundat cu apa şi cu spuma valurilor…

Şi apoi acest semnal era atât de puţin ridicat deasupra valurilor…

Antonin se gândi:

— Ar fi o adevărată nenorocire, să nu putem ieşi bine din prima noastră primejdie, în acest meci.

Într-adevăr, această eventualitate părea atât de injustă şi dezolantă, încât Antonin nici nu vru să se mai gândească la ea.

El urlă şi ceilalţi prieteni îl auziră.

— Pachebotul! Pachebotul! Suntem salvaţi! Imposibil ca să treacă fără ca să ne vadă. Mii de bombe!

A patra fascicolă din Comoara Pieilor Roşii care va apare

săptămâna viitoare se va numi:

Drama din Marea Irlandei.

CUPRINS

CAPITOLUL I MISIUNEA LUI ZANDUM..3

CAPITOLUL II UN CAPĂT DE INTINERAR.......................................7

CAPITOLUL III O ÎNTÂLNIRE INEVITABILĂ...................................11

CAPITOLUL IV CURSA NAUTICĂ..15

CAPITOLUL V PANA FATALĂ..18

CAPITOLUL VI NAUFRAGIUL..22

CUPRINS..27

O REVELAŢIE

va constitui apariţia
excelentului roman
de mister şi acţiune

Noaptea sângeroasă

de E. Philips Oppenheim

pe care-l va publica în No. 2

Colecţia „SFINX" de romane pasionante

Noaptea sângeroasă

de E. Philips Oppenheim

este unul din cele mai bune romane poliţiste din câte s'au scris

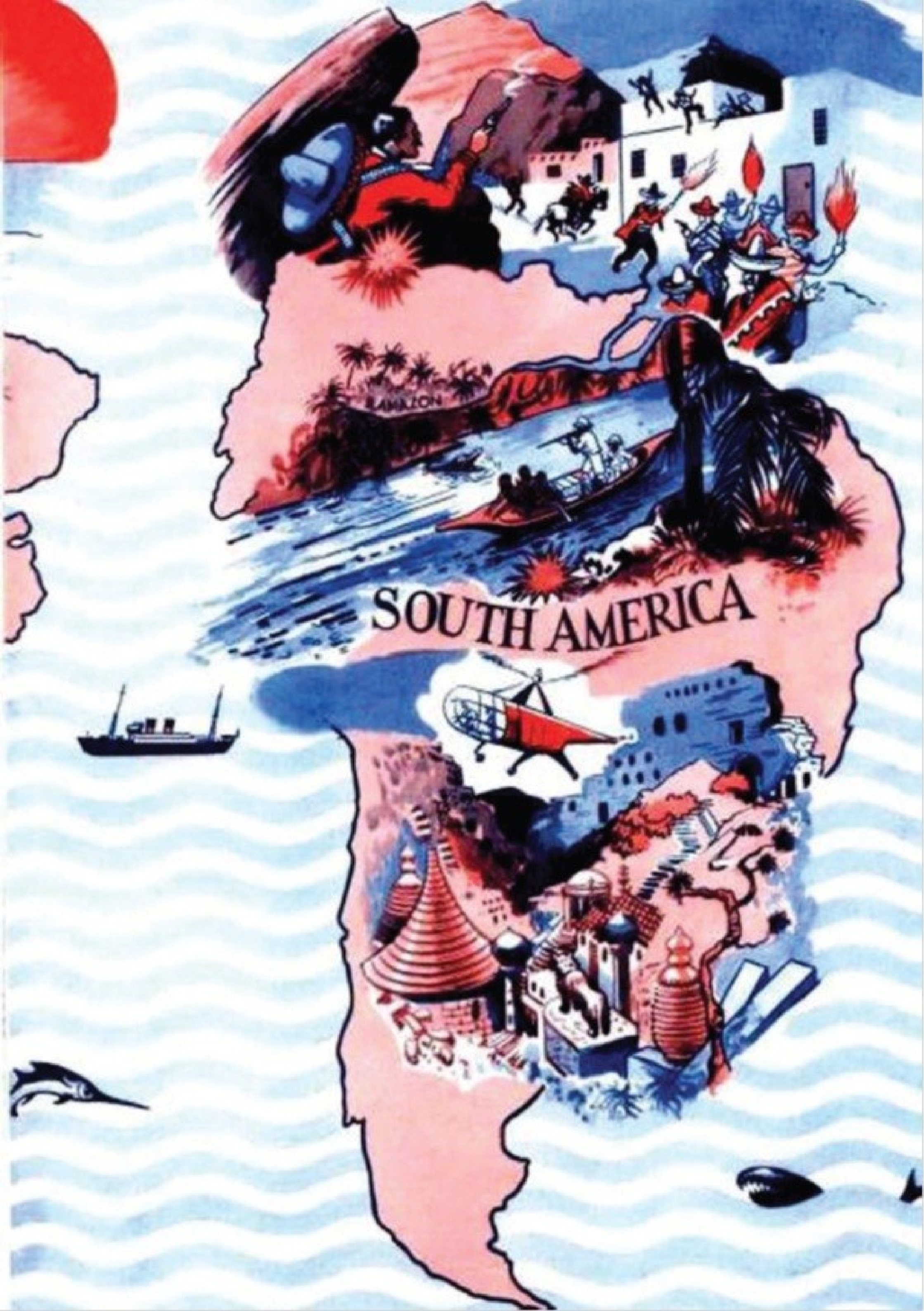

La chioşcuri:

No. 1 CRIMA DIN CULISE

de I. S. Fletcher

144 pag. şi coperta în 3 culori-lei 20

SOUTH AMERICA